

Hogyan él Franciaország

Mit ír a »Gringoire« a meg nem szállt terület napjairól

(A Délmagyarország munkatársától) Az ideiglenesen Marseilleben, a meg nem szállt területen megjelent ismert jobboldali francia heti revü, a „Gringoire“ legújabb számai ismét sok mindent elárulnak az összeomlásban sokszor önmagát szaggató Franciaország életéről, legalább is a külsőségekről, a közélet és a szellemi élet maradványairól. Az utolsó januári szám két elsőoldali „slágerszalaga“ két cikket hirtet, az egyiket Lapomarede ezredes írta „Az orosz tél“ címmel, a másik címe a következő: „Küzdelem nélkül akarja elvezetni az USA a Csendes-óceánt?“. De hogy valójában mi foglalkoztatja az okkupáció nélkül akarja elvezetni az USA a Vichy köreit, arra rámutat Philippe Henriot egész oldalas cikke: „Dzsibuti, a hűség városa“. A köztársaság ismert jobboldali politikus közírója valósággal himnikus magaslathoz emeli a Francia-Szomáli fővárosa franciáinak és főképpen kormányzójának kitartását, ennek során heves kifakadással fordul az Abesszíniát megszállott angolok ellen és rámutat a gyermekeket és asszonyokat sújtó éhségblokádra. Idézi Nouailhetas kormányzó választását arra a felhívásra, amit annak idején még az etiópiai hadjáratot vezető Cunningham tábornok intézett Dzsibutihoz. „Egy francia kormányzóknak nem áll módjában — válaszolta — elfogadni egy idegen hatalomnak sem tanácsait, sem parancsait...“

Háborús közleményeiből szinte minden fejezetben megnyilvánul a „Gringoire“ magatartása Anglia és az Egyesült Államok ellen. Szilletteket közli a japán kormányzat és hadviselés vezetőiről, de a legérdekesebbek azok a beszámolók, amelyek a francia szellem változatlan megnyilvánulásáról adnak híreket. Kiderül, hogy ma is nagyszámban jelennek meg új francia könyvek, ugyanakkor egyre nagyobb példányban adják ki a klasszikus írásokat, talán emlékeztetőül. Most jelent meg André Boll munkája a mozgóképek történetéről, Gabriel Bonnet Sambáról írt könyvet, amelyhez Weygand tábornok írt előszót. Gilbert Pointelet „Szíria ege alatt“ címmel adott ki kötetet. A kritikusok beszámolnak Leon Daudet új munkájáról. Turgennev egyik elbeszéléssorozatának új francia kiadásáról. Paul Chack „A tenger és birodalmunk“ címmel írt könyvet, részletesen ismerteti a „Gringoire“ Alfred Gerigk könyvét, amely „Roosevelt játszik és veszít“ címmel jelent meg franciául, a regények sorában feltűnt Caire Fromont „Pégoine“ című könyve. Raphael Barquissan „A szigetek“ről írt könyvet, tekintettel Saint Pierre-re és Martinique-ra, a hatalmas könyvrovat beszámol a spanyol irodalom megnyilvánulásairól is.

De a legjobban talán jellemző még az összeomlásban vergődő francia életre is az, hogy ez a kimondottan a boulevardra készült heti revü, mint lapjának és nyilván a francia életnek legérdekesebb eseményét Pierre Benoit, „de l'Académie française“ új regényében látja

A „Gringoire“ legutóbbi számának első oldalán hirdeti és közli Benoit új regényét, amelyet „Lunegrade“ címen folytatásokban közöl a lap. Raymond Recouly hosszú cikket írt arról a beszélgetésről, amelyet Benoit nagykövettel folytatott és ennek során a Párisba a német megszálló hatalom mellé delegált kormány megbízott rámutat a német-francia kapcsolatok fejlődésére. A háború hírei között külön cikk foglalkozik a „Mártírok városával“, Bresttel. És egy tragikomikusan mosolygó karrikatura is megvilágítja Franciaország mai belső életét. A rajz egy könnyező bácsit ábrázol, aki karosszékekben ül pokro-

cal betakarózva, kezében vaskos könyv, mellett riadtan áll egy fiatal leány. A két figura alatt a következő párbeszéd áll:

— Bácsikám, maga olvasás közben sír... Nyilván nagyon megható történetet olvasott...

— Igen, kedvesem — felel a bácsi —, ez egy szakácskönyv a háborúelőtről...

És „pièce de résistance“-ul a „Gringoire“ utolsó oldalán a következő hirdetést közli meglehetősen feltűnő szedésben:

„Mindennek ellenére! ... NYITVA VANNAK A DÉLALGÉRIAI „TRANSATLANTIQUE“ HOTELEK ... Téli-tavaszi szezon! Napfény! Pihenés! Komfort! BISKRA — BOU SAADA — TOUGGOURT Mélyen redukált árak ...“

Nem veszi házikezelésbe a város a kéményseprést

A kéményseprők lapjának cikke a Városok Szövetsége idevonatkozó határozatáról

(A Délmagyarország munkatársától) Ismeretes, hogy igen sok kérdésben, a gyorsabb és hatékonyabb elintézés érdekében nemcsak az egyes társadalmi egyesületek, testületek, hanem maga a város is ahhoz az intézményhez fordul együttes állásfoglalásért, amely a városok hivatalos egyesületének tekinthető: a városok szövetségéhez. Beszámoltunk arról, hogy Szeged is igen sokszor fordult a Magyar Városok Országos Szövetségéhez olyan problémák megoldása érdekében, amelyek nemcsak szegedi problémák, hanem általános, országos kérdések is. Ilyen probléma volt nemrég az a kérdés, hogy a kéményseprést városi kezelésbe vegyék-e, vagy sem. Ennek a kérdésnek felmerülését több ok indokolta. Ilyen ok volt többek között az, hogy a mai rendkívüli viszonyok között fokozottabb felelősség hárul a városokra a tüzbiztosítás tekintetében és ezért szükségesnek látszik, hogy a kéményseprést maga a város vegye saját kezelésébe. Ez az ügy — mivel országos probléma volt — a városok szövetsége elé került letárgyalás végett. A városok szövetsége eméreg megjelent jelentésében panaszkolta azt, hogy az ügymenet a rendkívül idők következtében meglassult, szaporod-

tak a bürokratikus intézkedések és megnövekedtek az aktaszámok.

„Minden kommentár nélkül...“

Hogy a kéményseprésnek városi kezelésbe való vételét milyen körülmények között tárgyalta le a városok szövetsége, arról érdekes képet rajzol a »Magyar Kéményseprő« című lap legutóbbi száma, amely »Minden kommentár nélkül« cím alatt közli a városok szövetségének ülésén ebben a tárgyban felvetett jegyzőkönyvet. A cikk a következőket mondja:

„Minden kommentár nélkül közöljük a »Városok Lapja« 1942 évi ja-

Betegek

többnyire székrekedésben és azokat szenvedni, Vigyázzunk ilyenkor a rendszeres emésztésre. Betegségben szükséges a DARMOL

nuár elsején megjelent számában közölte, a Magyar Városok Országos Szövetségének 1941. év december 16-án megtartott választmányi ülésének azt a részét, amely iparunkkal foglalkozik.

A »Magyar Kéményseprő« a továbbiakban az ülés jegyzőkönyvét ismerteti — kommentár nélkül:

A Szövetség december 16-án délután 10 órai kezdettel ülést tartott Szendy Károly elnöklésével. A választmányi ülésen jelen voltak: (itt a jegyzőkönyv felsorolja, hogy az elnökség, az ügyvezetés, az egyes városok — Szegedről dr. Tóth Béla helyettes polgármester — s a tagtársak részéről kik voltak jelen, összesen mintegy 50 név), majd így folytatja:

(Nem!) (Igen!) (Helyeslés!)

Elnök: Igen tisztelt Választmány! A Magyar Városok Országos Szövetségének mai napra egybehívott országos választmányi ülését megnyitom. Megállapítom, hogy a választmányi ülés tagjai határozatképes számban jelentek meg, stb.

Következik a tárgysorozat 7. pontja. Lukács Ödön ügyvezető alelnök ismerteti a javaslatot a kéményseprés városi kezelésbe vétele, illetve a visszakerült városokban városi kezelésbe való meghagyása ügyében.

Elnök: Kíván valaki hozzászólni? (Nem!) Legyen szabad megjegyeznem, sokat lehetne vitatkozni arról, hogy a kéményseprés vajjon magánkézésben, vagy közkezésben volna-e megfelelőbb

modon. Véleményem szerint ott, ahol magánkézésben van, egyelőre nem kell erőszakolni, vagy legalább is, nem okvetlenül kell erőszakolni a községi kezelésbe való átvételét. (Helyeslés.) Ellenben ott, ahol megvan, örülni kell annak, hogy községi kezelésben van. (Helyeslés.) Azt hiszem, hogy ez az igen tisztelt választmányiak is a nézete és ezt ilyen értelemben fogjuk előterjeszteni. Meltóztatnak így elfogadni? (Igen!) Ha igen, akkor pártól fog terjesztjük a közgyűlés elé. (Helyeslés.)

A »Magyar Kéményseprő« kommentár nélküli cikke ezután közli a szövetség aznap délután megtartott évi rendes közgyűlésének jegyzőkönyvét, amelyben szintén szerepel a kéményseprő-probléma. A jegyzőkönyv így szól:

»A Magyar Városok Szövetsége december 16-án 17 órai kezdettel Szendy Károly elnöklésével ülést tartott. A közgyűlésen megjelentek: (ezen a helyen ugyanaz a névsor szerepel, mint fentebb), majd így folytatja a jegyzőkönyv az események felsorolását:

„... az ügyet részletesen letárgyalta...“

Elnök: Tisztelt közgyűlés! A Magyar Városok Országos Szövetségének 1941. évi rendes közgyűlését megnyitom.

A közgyűlés jegyzőkönyvének vezetésére felkérem dr. Lukács Ödön és dr. Karay Kálmán urakat, annak hitelesítésére pedig Esztergár Lajos és Alapy Gáspár polgármester urakat, stb...

»Megállapítom, hogy a közgyűlésen a tagok kellő számban vannak jelen, így a közgyűlés határozatképes (Helyeslés.) stb.

Következik a tárgysorozat 7. pontja: Javaslat a kéményseprés városi kezelésbe vétele, illetve a visszakerült városokban városi kezelésbe való meghagyása ügyében.

Tisztelt közgyűlés! A választmány ezt az ügyet részletesen letárgyalta és magáévá tette. Felteszem a kérdést, kíván valaki hozzászólni? (Nem!) Ha senki sem kíván hozzászólni, felteszem a kérdést, meltóztatnak-e a javaslatot elfogadni? (Igen!) Ezt határozatként kimondom.

Honvédeinkért

A Tanárképző Főiskolások Turul-Szövetségébe tömörült »Botond« Bajtársi Egyesület a magyar Vöröskereszt megbízásából Szegedre és egész környékére kiterjedő gyűjtést indított a harcok szolgálatot teljesítő szegedi honvédeink részére.

A gyűjtést városunk legfelsőbb hivatalos fórumai pártfogásával és támogatásával mintegy 130 közép- és elemi iskola bevonásával végzi. A gyűjtés első napján érdeklődtünk a gyűjtésről. Megoldása gyűjtőíves rendszerrel megy. Főiskolás leányok és fiúk járják a várost és a Vöröskereszt által kiállított gyűjtőívekre jegyzik fel az adományokat. Gyűjtenek mindenféle meleg ruhát, szórakoztató könyveket, továbbá dohányterméket.

Ezutan kérjük fel az egész város hazafias érzésű közönségét, hogy az adománygyűjtőket fogadják szeretettel és támogassák nemes fáradozásukban. Gyűjtőkőzpont a Tanárképző Főiskola Botond Bajtársi Egyesületének hivatalos helyiségében van, ahol egész nap átveszik az adományokat.

Magyar Testvér! Támogasd Te is honvédeinket. Katonáink megsegítéséért önvédelem, családvédelem, nemzetvédelem.

Olvassa a

Délmagyarországot,

hirdessen a

Délmagyarországban!